

SENA VONALIOĞLU

Güneşli Final Ortaokulu

Ortaokullar Arası Yarışma
Mansiyon Ödülü

BALON ŞENLİĞİ

Zil sesi... Sonunda okulun çıkış zili çalmıştı. Her cuma olduğu gibi bütün kitaplarımı hazırladığımdan ışık hızıyla sınıftan çıktım. Koridorda milli atletlere fark atmamı sağlayacak bir hızla ilerlerken birden hırçın bir sesle irkildim. Matematik öğretmenimiz arkamdan sesleniyordu. Ne dediğini tam olarak duyamadım ama mimikleri ve elleri “Ne yaptığını sanıyorsun sen?” der gibiydi. Aceleciliğim ve sabırsızlığım yüzünden öğretmenlerden bayağı laf yediğim olmuştur. Öğretmen bir elini beline koymuş, diğeriyle de sınıfı işaret ediyordu. Kesin hoca çıkın demeden çıkmıştım. Hatamı anladığımda koridordan süt dökmuş kedi gibi sınıfa döndüm. Sınıfa girdiğimde herkes güldü bana. Yalanım yok, ben de kendime gülmeye başladım. Ama öğretmen çok sinirliydi. Biz gülünce daha da sinirlenmiş olmalı ki; kıpkırmızı oldu. Hayır yani matematik öğretmenimizi anlamıyordum, herkes gülüyordu ama o sinir krizi geçirecekmiş gibi bağırıyordu. Çok çabuk sinirleniyordu ve sinirlendiği şeyler fındık kabuğunu doldurmayacak şeylerdi. Öğretmenin kıpkırmızı suratını görünce herkes susmuştu. Öğretmenimiz yavaşça bana döndü, ellerini sallayarak ve bağırarak:

“Kızım sen niye böyle yapıyorsun? Ben size çıkın dedim mi? Bu ne sabırsızlıktır, iki dakika sonra çıksan ölürsün sanki!” dedi. Öğretmene yavru köpek bakışlarımdan birini attım. Belki biraz yumuşar diye ama olmadı. Biraz alnını ovuşturduktan sonra, “Hepiniz çıkın!” dedi. Ben de durur muyum? Hemen dışarı çıktım. Neden o kadar yükseltmişti ki sesini boş yere? Neyse, dedim içimden.

Okuldan bizim eve inen yokuşa doğru sola döndüm. Kaldırımda yürürken, ileride bir yerde iki arabanın birbirine hafifçe

sürttüğünü gördüm. Arabaların sahipleri olduğunu anladığım iki adam caddenin ortasında bağıra bağıra tartışıyordu. Biri sen sürttün, diğeri de hayır sen sürttün diyordu. Sonunda birbirlerine küfür etmeye başladılar. Benim gibi yoldan geçen insanlar, olanları görünce ayırmak maksadıyla olaya müdahale ettiler. Bu sefer de onları ayırmaya başlayan insanlara sataştılar:

“Sizi ilgilendirmiyor, size ne? Biz burada konuşuyoruz, siz ne karışıyorsunuz?” gibi şeyler söylemeye başladılar. Şimdi de o insanlarla kavga ediyorlardı. Onları bir süre öylece izledikten sonra yoluma devam ettim. Ne yapabiliirdim ki? İnsanlar iyi niyeti bile kavgaya dönüştürüyorlardı. Yol boyunca sadece önüme baktım. Kapının zilini çaldığımda annem gülen, şen şakrak yüzüyle kapıyı açtı. Oh be, sonunda pozitif bir insan. Canım annem benim. Her şeyimi ona borçluyum. Ben de ona gülümseyerek karşılık verip içeri girdim. Nasıl olsa yarın tatil diye ödevlerime hiç dokunmadan televizyonu açtım. Aklım haberlerde kalmıştı şimdi de. Bir adamın açtığı dava 14 senedir sürüyormuş. Kızı bir trafik kazası sonucunda engelli kalmış buna rağmen dava bir türlü sonuçlanamamış. Adam artık “sesimi duyun” diye yakınıyordu. Adamın birisi ise karısını dövmüş, kadın komaya girmiş, başka bir kadın yeni doğan bebeğini çöp tenekesine bırakmış, çöpçüler son anda bebeği fark edip kurtarmışlar. Yazık dedim içimden, gerçekten yazık. Ne olacaktı bizim hâlimiz. Nereye gidiyordu insanlık? Bize verilen en büyük değer akıl ve sevgiydi ama hayvanlar bile birbirlerine bizden daha çok sevgiyle yaklaşıyorlardı. İyice sıkılmıştım. Televizyonu kapattım. Bari biraz koşup oynayayım, hava almak iyi gelir gibi klişe bir bahaneyle annemden izin alarak dışarı çıktım. Aklıma bisiklet sürmek geldi. Apartmanın alt katına inip sığınağın kapısını açtım. Birçok bisiklet içinden kendi bisikletimi buldum, kilidin şifresini çözüp bisikleti çıkardım. Bisikletimi merdivenlerden yukarı çıkarırken yanlışlıkla bir kıza çarptım. Kız: “Dikkat etsene be!” dedi azarlayıcı bir ses tonuyla. Ben ise cevap vermeden apartmandan çıktım. Bu nedir ya? Herkes ters tarafından mı kalkmıştı bugün? Ben böyle söylene söylene bisikletime bindim ve yokuşu çıkmaya

başladım. Yokuşun en tepesine geldiğimde kendimi hazırladım ve kendimi bayır aşağı bıraktım. O kadar güzel bir histir ki bu. Rüzgâr yüzünüze çarpar ve saçlarınızı dağıtır. Uçuyormuş gibi olursunuz. Bu kendimi en özgür hissettiğim anlardan biridir. Yokuşun sonuna gelindiğinde ya sola doğru çıkarsınız ya da sağdan düz yola geçersiniz. Ben sağı tercih ettim. Büyük bir hızla gittiğim için önüme çıkan taşlar birazcık zıplamama sebep oluyordu ama ben düşmekten korkmuyordum. Hızlı olmak benim için bir eğlence ve keyifti. Ama şu an karşımda duran taş küçük bir zıplamaya yol açacağı benzemiyordu. Bu taşta doğru sürersem uçabilirdim. Hemen frene bastım ama sanırım geç kalmıştım. Kendimi durduramayarak taşla tosladım ve tam anlamıyla uçtum. Yere düştüğümde gözümden yaşlar akmaya başladı. Ben gülümsemek istiyordum ama gözlerim izin vermiyordu. Belki de çok kötü bir yara aldığım içindir, dedim kendi kendime. Dizim ciddi şekilde kaniyordu. Ayağa kalkmaya çalıştım, yapamadım. Bir daha dene-dim, yine olmadı. Benim ayağa kalkma çabamı izleyen çocuklar ise kıkır kıkır gülmeye başladılar. Gerçekten bu son noktaydı. Ben burada yaralanmışım, onlar yardım etmek yerine gülüyorlar. Nasıl bir vicdansızlıktı bu. Ayağa kalkma girişimlerimi sona erdirerek oturdum, ağlamaya başladım. Gerçekten canım yanıyordu. Çocuklar benim ağladığımı görünce sustular. Hemen başka bir tarafa koşmaya başladılar. İmdatıma bu sokakta oturan arkadaşım İdil'in annesi Semra Teyze yetişti. Demek ki alt katta oturdukları için duymuştu sesimi. Pencerenin önündeki demirlere ellerini koyarak sesin geldiği yöne bakınmaya başladı. Beni öyle, yerde ağlarken görünce ağzı açık kaldı ve ellerini ağzına götürüp:

“Kızım Sena, ne oldu bacağına?” dedi şok olmuş bir sesle. Ben de ağlaya ağlaya ne kadar anlaşılmalıdır bilmiyorum ama: “Bisikletten çok kötü düştüm Semra Teyze” dedim. “Dur hemen İdil'i yanına göndereyim, ben de annene haber vereyim” dedi panik içinde evin içine doğru geçerken. İdil koşa koşa yanıma geldi. Semra Teyze ise bizim eve doğru koşmaya başladı. “İdil, ne yaptın dizine?” diye sorarken kolumdan tutup beni kaldırmaya çalışıyordu. Ama ben kalkamıyordum. O da benim karşımda eğildi

ve kolumdan tutup kaldırmaya çalıştı. Ayağa kalktığımda mavi pantolonumun biraz leke olduğunu gördüm. Normalde İdil çok titiz bir kızdır, şu an ben bu hâlde olmasaydım, o bu lekeyi ıslak mendille çıkarmaya çalışıyor olurdu. Ama fark etmemişti bile, benim için çok korkmuştu belli ki. O benim en yakın arkadaşım dır, ben de onun en yakın arkadaşayım. Kardeş gibi bağlyızdır birbirimize. İdil kolumu kendi omzuna dayamış beni yürütmeye çalışırken annemle Semra Teyze koşa koşa yanımıza geldiler. Ben o sahneyi gördükten sonra gözlerimin önüne çok farklı yerler geldi. Dizime baktım, hiçbir şey yoktu...

Bir piknik alanındayım. İnsanlar toplanmışlar, yer gök insan. İğne atsan yere düşmez. Güzel ülkemin güzel insanları buradalar. Siyasetçiler, ünlü oyuncular, iş adamları, doktorlar, mühendisler, öğretmenler, işçiler, köylüler, dedeler, nineler, çocuklar, annem, babam, İdil, Semra Teyze, matematik öğretmenim, sokakta gördüğüm insanlar, hepsi buradalar... Bunlar bizim insanlarımız, yüzlerinden anlıyorum. Toplanmışlar, eğleniyorlar. Kimisi top oynuyor, kimisi mangal yapıyor, bazıları da sohbet ediyor. Dedeler, küçük çocukları toplamışlar çevrelerine, masal anlatıyorlar. “Bakın evladım: Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde kalbur saman içinde, develer berber iken, pireler tellal iken, ben nine-min beşiğini tıngır mıngır salları iken...” Çocuklar gülüşüyorlar. Piknik alanının ortasından bir dere... Sanki süttten bir deniz... Şırl şırl akıyor, berrak, tertemiz... Âdeta yıldızlar yere inmiş, herkes sanki bir yıldız, mutlu mesut zaman geçiriyoruz.

Uçsuz bucaksız gökyüzü... Maviliğinde boğuluyorum. Kollarımı açıyorum. Rüzgârın tenime dokunması... Çok hoş. Keşke bisikletim de burada olsa diyorum. Uzaklara çok uzaklara bakıyorum şimdi de. Piknik alanımızın biraz ilerisinde, çok büyük bir düzlük daha var. Yeşilliklerle dolu; nergis, lale, papatya, gül... Alanda büyük büyük balonlar var. Biraz sonra balon şenliği yapılacak diyor, birisi yanımda. Balonların üstünde bazı yazılar var ama okuyamıyorum, görünmüyor bulunduğum yerden. İdil'e bakıyorum, sevinç içinde: “Oleey!” diye bağırıyor. Yüzündeki korku kaybolmuş, hiçbir şey olmamış gibi. Herkes bir an önce

balonlara binip havalanmak istiyor. Biraz zaman geçtikten sonra balon şenliğine geliyor sıra. Ben çok heyecanlıyım. Dizim hiç ağrımıyor, bakıyorum, yara da yok olmuş. Ancak içimde bir burukluk var, bir acı var sanki kötü bir şeyler olacak. Kötü şeyler olsun istemiyorum. Yeterince sorun yaşadım bugün, diyorum. O anda sanki rüyadayım. Gerçekle rüya birbirine girmiş gibi. Oradaki güzellikler, eğlenceler rüya; insanlar tavır ve davranışlar gerçek.

Ve balon şenliği başlıyor. Aaa, durun durun, balonların üstündeki yazıları okuyabiliyorum; “Sevgi Balonu” yazıyor büyük balonların birinde. Hemen yanındaki balonda “Hoşgörü Balonu” yazıyor. İlerliyoruz, biz de binmek istiyoruz bu balonlara. Sevgi ve hoşgörü balonlarına biniyor insanlar. Sevgi balonu havalanıyor, rüzgâr estikçe savruluyor iki yana. Balon biraz yükselince içindeki insanlar tartışmaya başlıyorlar o anda balonun altındaki kapak açılıyor ve hepsi gerisin geriye düşüyorlar. Hoşgörü balonundaki kişiler de düşüyorlar birkaç dakika sonra patır patır.

Ve o günden sonra sevgi ve hoşgörü bizi terk ediyor. Hepimiz şoktayız. Yüzümüzden düşen bin parça. İnsanlar ağlamaya başlıyorlar, üzülüyorlar. Kadınlar dövünüyorlar. Erkeklerin yüzü korku içinde fakat pes etmiyoruz. Balonlar tekrar havalanıyor. Bunlar “yardımseverlik” ve “saygı” balonları. Bu balonlara binen dostlarımız, diğerlerine göre daha yükseğe ulaşıyor. Fakat bu balonlar da atıyor içindeki yolcuları. Ne üzücü! Artık birbirimize saygımızı da kaybediyoruz. Ardından “sadaka balonu” havalanıyor ve sonra “mutluluk balonu”. İnsanlar birbirlerine saldırıyorlar balonlara binmek için. Ne yazıktır ki binemiyorlar. Bir ses yükseliyor göklerden:

“Sevgi ve hoşgörünün olmadığı yerde sadakat ve mutluluk olmaz.” Hepimiz yine hüsrana içindeyiz. Anneme babama bakıyorum. Ağlıyorlar, Semra Teyzem oturmuş yere hiç konuşmuyor, delirmiş gibi. Kimse ne yapacağını bilmiyor. Dünyanın batacağını düşünüyoruz hepimiz. Kıyameti bekliyoruz sanki. Ağlaşan çocuklar, yakında bir felaketin geleceğini söyleyen ihtiyarlar var her yanımızda.

İki büyük balon kalıyor geriye. Tek ümidimiz bu iki büyük balon. Hepimiz bineceğiz o balonlara ve onlar bizi diğer balonlara yetiştirecek. Balonlara binip bir bütün olalım istiyoruz ve böyle devam etsin hikâyemiz... Hemen atıyoruz balonlara, tutmaya çalışıyoruz. Balonların ikisi de havalanıyor. Korkuluklarına tutunuyoruz iki balonun da. Bir halat atıp o şekilde balona tutunanlar da var. Gittikçe yükseliyor balonlar. Korkuluklara tutunanların gücü kalmıyor artık ve bırakıyorlar demirleri. Rüzgâr öylesine hızlı esiyor ki halata tutunanları balondan atınca sakinleyecek sanki. Herkes avazı çıktığı kadar bağıyor:

“Gitmeee!, Ne olurr, terk etme bizi!!!”

“Sana, size ihtiyacımız varrrr!”

Ben de ağlıyorum ve diyorum ki:

“Sen bizi terk edersen yaşayamayız. Üretemeyiz, kısacası var olamayız.”

Bunları hangi balona dediğimi bilemiyorum. Belki de hepsine diyorum. Ne yapsak nafile balonlar yükseliyor, yükseliyor ve gökyüzünün uçsuz bucaksız denizinde kayboluyorlar. Herkesin üstü başı perişan. Darmadağın her taraf. Piknik alanı cehenneme dönmüş, bir tek ateşi eksik. Onu da güneş tamamlıyor. Yakıp kavuruyor ortalığı. Sırlısklam olmuşum. Tek bir şey var aklımda: Son giden iki balon. O anda anlıyorum bu balonlar bizi terk edeli çok olmuş. Geri dönerler mi bilinmez. Umudum var. İyiler kötülerini eğitecek ve kötülükler yok olacak. Ve her rüya gerçeğe dönerken balonlar geri gelecekler. Neşe içinde gülümseyerek gelecekler geriye. İşte her şey asıl o zaman başlayacak. O son giden iki balon gelecek en önce. Ve sonra diğerleri. Hâlâ o son balonları düşünüyorum. O iki balon ve üzerinde yazanları tekrarlıyorum:

DÜRÜSTLÜK ve ADALET, DÜRÜSTLÜK ve ADALET, DÜRÜSTLÜK ve ADALET...

Ben uzaklaşan balonları izlerken bir ses beni kendime getirdi: “Sena uyan! Beni duyuyor musun? Sena! Ne diyorsun kızım? Dürüstlük, adalet ne demek?” Bir anda gözlerimi açtım ve uzandığım yerden fırladım. Etrafıma göz gezdirdim. Burası bir sağlık ocağıydı. “Yeşillikler, balonlar neredeler?” dedim anneme. “Kızım

ne balonu?” dedi annem. Bir doktor ve annem başımda dikilmiş öylece bana bakıyorlardı. “Su gibi olmuşsun, biz seni buraya getirene kadar baygındın, doktor bey kan kaybından olduğunu söyledi. Ah be yavrum, aklım gitti seni öyle görünce. Bir daha ben-siz dışarı çıkmıyorsun, tamam mı?” dedi tembih edermişçesine. Kafamı salladım, dizime baktım. Sargı bezi vardı. Doktor biraz zaman alacak ama kısa sürede yürüyebilir demişti. Sağlık ocağından çıktıktan sonra dizime merhem almak için eczaneye gittik. İçeri girdiğimizde eczacı ve yaşlı bir teyze konuşuyorlardı. Yaşlı teyze: “Ne olur oğlum, o ilaca ihtiyacım var benim, sonra vereceğim sana parasını.” diye yalvarıyordu ama eczacı: “Maalesef teyze, ücretini almam lazım.” diye kadını tersliyordu. Hemen annemin koluna yapıştım. Gözlerime baktı ve anladı ne demek istediğimi. Annem hemen teyzenin yanına gidip, “Ne kadar?” diye sordu ve ilacın ücretini ödedi. Teyze o kadar mutlu olmuştu ki anneme bir sürü dua etti. Annem, “Hiç önemli değil.” diyerek kadını mahcup hissettirmemeye çalışıyordu. En sonunda benim diz merhemimi de aldık ve arabaya binip eve doğru yola koyulduk.